Pühhad motted töstwad temma süddant,
Taewa selgus wehtleb temma sees.
Keik on selgusses ta-ümber —
Mailm wa-ub alla öks ta ees.

Moses pandi omma surno mä pealt
Jisraeli raiad näggema — (5 Mos. 14, 1-4.)
Nenda waggad igga haua künkast
Rahho sisse woiwad wadata (1 Kor. 15, 42-44

Igga uddo-pilw, mis umbne, ka-ub,
Kui ta touseb selge kõrgesse —
Nenda meie waewad ärralahkund,
Kui suurt Allelujat laulame. (Jlm. 19, 6.)

Ettepiddi on se waimo ello,
Seäl se waggadusse öitsminne.
Ärmo-kandla heäled seält hüüdwad —
Tõe jälled paistwad kaugele.

Seäl on rahho-pölw neid römustamas
Kelle süddant mailm sõlunud.
Seäl keik, lähhäb selgeks, aiwwalikkuks,
Mis siin moista weel on kelatud.

Ued päwad omma ilmadega
Nago sared jäwad taggasi,
Kui hing' touseb täht'dest mõda senna
Kus kes Selge õitseb allati.

Taewa inglid lendwand ümber kaudo,
Tundwad Keiki ärra selgeste.
Laulwad Lojal' ommad pühhad laulud,
Lõwad ühheks ühte heälesse.

Sest, mis au wäärt, tulleb taewa kokko,
Pärrib ommad tõdest iggawest:
Igga kaunis kombe touseb sureks —
Tõstab ütskord inglits inimest.